

februar 1993
Dagbladet.

Svaiende skulptur

TRONDHEIM (Dagbladet):
Marit Benthe Norheim stiller nå ut i Trondhjems Kunstforening, og gjennom fire saler markerer igjen den London-bosatte skulptøren seg som en kunstner i stadig bevegelse.

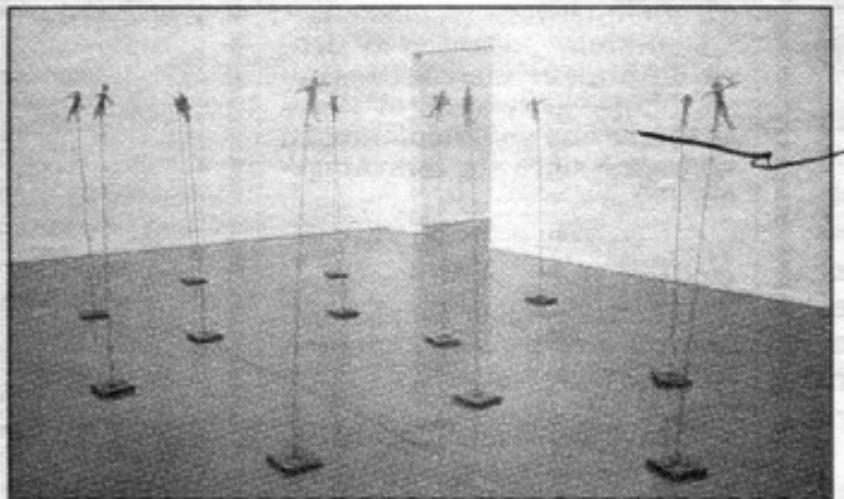
Ja, bevegelsen er også integrert i hennes aktuelle uttrykksregister, i og med at

de 12 små bronsefigurerne «Bærere» svaier på sine smekre

stål-stenger ved den minste berøring. De

står gruppert som metalliske siv i et av rommene, og balanserer med en fot festet på det spisse underlaget. Dermed blir det nærliggende å se miniaturskikkelsene som eksistensielle symboler, underlagt sterke og uforutsigbare krefters spill.

Den felles forankringen knytter figurene sammen, men de har en individuell utforming som lokker oss

Marit Benthe Norheims bronseskulpturer er smekre som siv. Til høyre detalj av «Bærere».

til nærmere utforskning av den enkelte skulpturs særtrekk. Da finner også titellen sin mening, idet hver og en skulptur også balanserer, bærer eller forløser enda mindre figurer. Marit Benthe Norheim setter sitt modellerende preg på framstillingen, slik at de forskjellige ytre tegn på indre tilstander oppleves som organisk sammenheng mellom skikkelser av lille- og miniputtformat.

Vern og grense

De innbyr videre – som magiske fetisjer – til berø-

ring, og da fornemmer man denne sammenhengen sterkere. Det beskjedne formatet greier også å fastholde karakteren av kroppsspråk, der de enkelte gester klart skiller seg ut fra hverandre under bestrebelsene på å finne sine individuelle balansepunkter. Slik blir «Bærere» enda sterkere et bilde på det å samle etter fotfeste i tilstander av tvil og turbulens.

I «Guarded» og «Life-mould» søker Norheim en motsatt skulpturell løsning, idet modellerte rosa

betongfigurer omsluttet med støpeformer av rødt tre. Bruken av de røde standardelementene innebærer imidlertid både et ytre vern og en grense for kroppene, slik at både tryggheten innenfor og trykket utenfra oppstår med samme form. Ikke rart at den også assosierer til så vel vogg som kiste, og dermed til polene av det livsløp som Marit Benthe Norheims skulpturer alltid pendler mellom.

Harald Flor